

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 41

Ple del Parlament

Sessió 23, primera reunió, dimarts 20 de maig de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua 300-00130/15	5
Interpel·lació al Govern sobre les violències institucionals masclistes 300-00136/15	10
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques i la gestió del Departament de Drets Socials i Inclusió 300-00134/15	18
Interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'articular una banca pública de promoció econòmica 300-00132/15	24

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 23.1

La sessió s'obre les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat del secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller de Política Lingüística.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya corresponent a l'exercici del 2024 (tram. 237-00003/15). Mesa Ampliada. Presentació i votació de l'informe (informe: BOPC 225, 72).
3. Decret llei 8/2025, de 29 d'abril, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2025 (tram. 203-00015/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 220, 10).
4. Projecte de llei del patrimoni cultural immaterial (tram. 200-00010/15). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 154, 33).
5. Proposició de llei del patrimoni cultural immaterial i de l'associacionisme cultural (tram. 202-00029/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada (text presentat: BOPC 142, 65).
6. Proposició de llei de mesures transitòries i urgents per a fer front al sensellarisme i erradicar-lo (tram. 202-00036/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defenseu la Terra. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 172, 15).
7. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre la salut mental i les addiccions (tram. 252-00007/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defenseu la Terra. Debat i votació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua (tram. 300-00130/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les violències institucionals masclistes (tram. 300-00136/15). Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques i la gestió del Departament de Drets Socials i Inclusió (tram. 300-00134/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'articular una banca pública de promoció econòmica (tram. 300-00132/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre l'atracció d'inversió tecnològica en el sector de la salut (tram. 300-00128/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre el balanç del primer any de legislatura (tram. 300-00131/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua (tram. 300-00129/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre la transició energètica (tram. 300-00127/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defenseu la Terra. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre l'adquisició d'immobles i el garantiment del dret a l'habitatge (tram. 300-00133/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
17. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures i la mobilitat al Camp de Tarragona (tram. 300-00135/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació concertada (tram. 302-00094/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la qualitat del primer cicle d'educació infantil (tram. 302-00095/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació laboral i les millores en la seguretat en relació amb el dret a la salut en l'àmbit del treball (tram. 302-00096/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00097/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de mobilitat a la vegueria de Lleida (tram. 302-00099/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de cooperació al desenvolupament (tram. 302-00098/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús del vel islàmic als espais públics (tram. 302-00100/15). Grup Mixt. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut (tram. 302-00101/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'esport (tram. 302-00102/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 302-00103/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

El president

Bona tarda. Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que cinc diputats i tres diputades han delegat el seu vot en aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell. Així mateix, els diputats Joaquim Calatayud Casals, Toni Castellà i Clavé i la diputada Anna Feliu i Moragues, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales i de la Cruz. El diputat David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. La diputada Raquel Sans Guerra, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Ester Capella i Farré. Finalment, la diputada Glòria Freixa i Vilardell, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz per a la sessió d'avui.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Finalment, i en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2025 hi ha un total de 569 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, president. Senyor conseller, molt bona tarda; senyors diputats, molt bona tarda a tothom.

Bien, en su primera intervención, señor Vila, nos dijo usted, en aquella sesión de septiembre del año pasado en comisión, en la Comisión de Política Lingüística, que usted era el responsable de la organización de *las* lenguas y los recursos lingüísticos en la sociedad catalana. Estas fueron sus primeras palabras después de unas palabras, bueno, de bienvenida, ¿eh?, a todos los allí presentes.

No obstante, en tan solo nueve meses, usted –se lo tengo que decir con esta claridad– ha demostrado una absoluta incompetencia política, porque no ha actuado como un buen gobernante: ni ha buscado sobre todas las cosas el bien común, promoviendo la justicia y la virtud, ni ha gobernado con sensatez y prudencia, considerando las necesidades de todos los ciudadanos catalanes.

¿Y en qué me baso para hacer tal afirmación? Bien, usted ha actuado al margen de la realidad sociolingüística e histórica de Cataluña y de los catalanes. En lugar de fomentar y respetar que Cataluña tiene y ha tenido desde hace quinientos años dos lenguas maternas, propias, mayoritarias y oficiales, en según qué momento histórico, con mayor o menor peso en ese devenir histórico; en lugar de reconocer que más del cincuenta por ciento de los catalanes tienen el castellano como lengua materna, usted solo promociona una de las dos lenguas –el catalán–, dotándola de una serie de recursos extraordinarios y de unos privilegios también especiales y relegando, olvidando, minorizando el castellano.

¿No nos había dicho usted en esa primera sesión de investidura –podríamos decirlo así– que usted era el responsable de organizar *las* lenguas –las lenguas, en plural– y los recursos lingüísticos en la sociedad catalana? La triste realidad indica otra cosa. Su manera de gestionar, de organizar las lenguas, es excluir a más del cincuenta por ciento de los catalanes, incitando, por consiguiente, a romper la convivencia y la armonía social. Por lo tanto, en resumidas cuentas, su gestión es segregadora y atenta a la igualdad de todos los catalanes. (*Aplaudiments.*)

Ejemplo paradigmático de esta realidad, triste realidad, es el pacto nacional por la lengua, que no es nuevo, pero lo han puesto ustedes en el foco del escenario recientemente, ya que han firmado un acuerdo, ustedes, señores miembros del Gobierno, del Gobierno del Partido Socialista, junto con Esquerra Republicana y *els* Comuns, han suscrito un pacto –este pacto– cuyo objetivo más claro –de este *pacte nacional per la llengua*– es imponer el uso del catalán en todos los ámbitos. Ya estaba impuesto desde hace mucho tiempo –como después haremos una breve relación histórica– en el ámbito, sobre todo, público, pero también incluso quieren hacerlo ahora –apretar una tuerca más y hacer una imposición del monolingüismo catalán– en el ámbito más privado posible, tanto en el ocio como en todos los otros espacios más de índole privada. Este es el último episodio de su política basada en el negacionismo lingüístico, política del negacionismo lingüístico que no es propia de ustedes solo, sino de los gobiernos que le han precedido.

El *pacte nacional per la llengua* se fundamenta en una premisa falaz, soez y muy totalitaria, y es la siguiente: «Solo el catalán cohesiona.» Por consiguiente, el castellano no cohesiona nada, absolutamente nada y, por consiguiente, disgrega, según esta lógica.

Por eso, este pacto es incompatible con la realidad sociolingüística de Cataluña, le he dicho antes, ¿eh? Tenemos desde hace quinientos años dos lenguas mayorita-

rias, oficiales, maternas, propias, que son el catalán y el castellano. Es incompatible también con el principio general de libertad lingüística y con la obligación que impone la jurisprudencia constitucional a las administraciones públicas de no mostrar preferencia ninguna por ninguna –valga la redundancia– de las dos lenguas oficiales. Y ahí tenemos la Sentencia del Tribunal Constitucional 31/2010. Y es incompatible, por lo tanto, con la cohesión social.

Además, el objetivo de la «normalización»... Y este sustantivo lo pongo entre comillas, porque el separatismo habla de normalización con un tono muy peyorativo, como si hablar en castellano fuera anormal. Y este objetivo, en cualquier caso, ya se ha conseguido con creces, porque el cien por cien de los alumnos sale de la escuela con un dominio suficiente del catalán. Y esto lo dicen ustedes en la Comisión de Educación, y la señora Niubó lo repite por activa y por pasiva. Por lo tanto, no se necesitan nuevas medidas, estas nuevas medidas impositivas que propone ahora el *pacte nacional per la llengua*. Entonces, ¿por qué seguir con estas medidas? Porque no se pretende, en realidad, normalizar nada, sino que lo que se pretende es imponer el uso del catalán a través de 255 millones de euros y a través de medidas coercitivas que invaden incluso la esfera más privada de las personas.

Bien. Esta anomalía lingüística, esta anomalía democrática, no ha nacido de la noche a la mañana, sino que esto es fruto de todo un proceso que se inició con la ley de normalización lingüística, la 7/1983. Y ese fue el punto de partida de la Generalitat para trazar un proyecto de ingeniería social alejado de la realidad social y cultural de Cataluña: crear, hacer todo un ejercicio de deconstrucción lingüística para instalar un nuevo régimen lingüístico de monolingüismo en catalán en todos los ámbitos: en el escolar, en el administrativo, recreativo, comunicativo, comercial, político, académico, cultural. Y, treinta años después, por si acaso quedaba algún resquicio, alguna rendija que no había estado tapada o inundada por esta imposición del monolingüismo en catalán, se promulgó la Ley de política lingüística 1/1998, para sellar esas posibles, bueno, fisuras o resquicios que quedaron.

Bien, las consecuencias. ¿Cuáles son las consecuencias? Las consecuencias son que los catalanes actualmente vivimos en un régimen de diglosia. ¿Qué es esto de régimen de diglosia? Lo han oído hablar muchas veces ustedes aquí: es aquella situación comunicativa que se da en un mismo territorio en el que coinciden dos lenguas –dos lenguas–, que son en este caso, pues, en Cataluña, el catalán y el castellano, que son mayoritarias, que son oficiales, que son propias, que son maternas, pero, en esa convivencia, una de las dos tiene un dominio o una preferencia. Es el caso del catalán aquí en Cataluña, ¿eh? La lengua institucional, la lengua de los medios de comunicación públicos, la lengua de la escuela, la lengua de la cultura, la lengua de la academia, la lengua de uso oficial es el catalán. Y, por lo tanto, la otra lengua queda relegada a situaciones comunicativas de inferior categoría social, o de menor relevancia social, como son la oralidad o la vida familiar.

Y esto se puede comprobar fehacientemente a través de las multas lingüísticas que impone la Generalitat en los comercios que no rotulan en catalán –y les recuerdo que en este último ejercicio, en este último año, la Generalitat ha conseguido, ¿eh?, ha recaudado con este concepto medio millón de euros–, a través de la programación de la televisión y la radio públicas catalanas exclusivamente en catalán, a través de la cartelería de la vía pública exclusivamente en catalán, los documentos de la Administración exclusivamente en catalán, etcétera. Por lo tanto, el castellano es una lengua minorizada aquí en Cataluña, mientras que el catalán es una lengua *minoritaria* en el conjunto de España, que no minorizada, antes lo contrario, aquí en Cataluña.

Bien, voy acabando. Y en el segundo turno podríamos debatir de alguna otra cuestión más. Pero yo le quería comentar, o le quería preguntar, para introducir su intervención, si lo considerase oportuno, por qué rechaza usted la libertad lingüística solo fomentando, solo promocionando una de las dos lenguas oficiales, mayorita-

rias, propias y maternas de Cataluña. ¿Por qué usted no tiene en cuenta la realidad sociolingüística de Cataluña, y cultural e histórica? ¿Por qué no tiene usted en cuenta el ordenamiento jurídico, las sentencias de los tribunales y lo que dice también el Parlamento Europeo?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Vila Moreno.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Molt honorable president, diputats, diputades... Senyor diputat Acosta, crec que si alguna cosa és fàcil de dir del discurs del seu partit sobre la política lingüística és que és previsible. Són un partit centralitzat que repeteix unes consignes fins a la sacietat: tant se val el que hi hagi al davant, tant se val la realitat; vostès han comprat un producte, han definit una marca i repeteixen aquest producte de manera pertinaç a veure si d'aquesta manera aconseguen instal·lar determinades idees en la ment dels oïdors.

De fet, sovint sembla que juguin a veure qui la diu més grossa. Fa fins i tot l'efecte que criden i baladregen perquè ni vostès mateixos s'acaben de creure el que estan dient. I és com si volguessin dissimular amb aquesta gesticulació que el que diuen no és cert.

I és que el seu discurs fa de mal creure, perquè, a banda de ser repetitiu, bàsicament és incoherent. Deixi'm que l'hi expliqui una mica. S'omplen la boca de bilingüisme. És legítim, només faltaria. Ara bé, tothom que ha tingut un mínim contacte amb la realitat de Catalunya sap perfectament que a Catalunya, si parlem de monolingüisme, parlem de monolingüisme en castellà. És a dir, estem parlant..., quan parlem de persones que són monolingües, són persones que només saben una llengua, que és el castellà. Totes les altres tendeixen a saber, com a mínim, dues llengües. Això és el que diuen totes les dades de totes les enquestes que s'han fet al llarg dels últims quaranta anys.

La lògica elemental faria pensar que, si es vol anar cap al bilingüisme, com sembla que vostè demana, caldria fer créixer el nombre de persones que saben més d'una llengua. I això a casa nostra implica bàsicament fomentar i facilitar, en primer lloc, el català, que, per a la gent que és monolingüe, és la llengua dels seus veïns, que saben català i saben castellà.

Vet aquí que aquest és un dels objectius centrals, centrals del pacte nacional per la llengua: impulsar decididament l'accés a l'aprenentatge, al coneixement de la llengua catalana. Si vostès desitgessin incrementar el bilingüisme de forma sincera, com a mínim aplaudirien les mesures que fomenten l'aprenentatge del català incloses al pacte nacional per la llengua. Però no ho faran, perquè a vostès no els importa el bilingüisme; a vostès els fa nosa el català.

S'omplen igualment la boca –ho acaba de fer– de la paraula «llibertat», llibertat de tria. I és ben evident que el pacte nacional per la llengua persegueix incrementar la llibertat lingüística de la ciutadania, fent possible d'emprar el català en tots aquells contextos en què avui dia és difícil o no es pot. Al CEO de finals del 2024, el cinquanta-quatre per cent de les persones de primera llengua catalana deien que se sentien obligades a canviar de llengua en molts contextos –més de la meitat. Bé, això és el que deia l'enquesta. Se sentien obligades a canviar de llengua.

Si vol, prenem el cas de la salut. És una evidència que, per motius diversos, ara mateix sovint és difícil que els pacients puguin ser atesos en català, que casualment és la llengua pròpia i oficial de Catalunya. Si tinguessin el més remot interès a promoure la llibertat de tria o el bilingüisme, podrien ser crítics amb altres aspectes del pacte, però aplaudirien amb convicció les iniciatives que inclou per fomentar l'aprenentatge del català entre els professionals sanitaris i, fins i tot, demanarien sumar-s'hi, perquè m'ha semblat entendre que volen que hi hagi llibertat de tria. Però

no ho fan ni ho faran, perquè a vostès només els interessa una llibertat, que és la llibertat de viure d'esquena al català.

De vegades fins i tot se'ls acut parlar d'igualtat de drets. I què me'n diuen, de la proposta de fer el català oficial a les institucions de la Unió Europea? És obvi que l'equiparació del català a les altres llengües oficials de les institucions europees seria un avenç cap a la igualtat de drets. Si fossin coherents, no sols se sumarien al pacte –almenys en aquest aspecte–, sinó que farien servir els seus contactes internacionals per promoure aquesta causa. I no sembla que ho facin ni ho faran, perquè vostès no creuen en la igualtat de drets; vostès només creuen en l'opressió dels febles per part dels forts.

I és que vostès no tenen ni idea del que és la justícia, no tenen sentit de justícia ni de solidaritat. Quan demanem de tenir mitjans de comunicació en català per als nostres infants, fan el possible aquí, a les Illes, on sigui, per tancar-los. Quan volem proporcionar entreteniment als nostres pares i als nostres avis, que han aixecat aquest país i que a l'edat de la seva jubilació tenen dret a gaudir d'entreteniment en la seva llengua, demanen tancar TV3. Per què? Per què no busquen la justícia? Perquè el que busquen vostès és fer desaparèixer el català.

Posats a dir, fins i tot diria que a vostès els falten una mínima empatia, la més mínima caritat, el més mínim sentit d'humanitat. No saben posar-se en el lloc del feble. Mai no ho han provat. No crec que ho facin mai. Quan es reivindica un dret tan elemental en situació de malaltia o, fins i tot, al darrer tram de la vida, de tenir uns professionals mèdics que t'acompanyin en la teva llengua, a vostès només se'ls acut de reivindicar el dret a ignorar la llengua del pacient. Perquè, és clar, tant se val la preferència del pacient, sempre hi ha algú que té més drets que el pacient, perquè a vostès la igualtat els és igual, a vostès només els preocupa anorrear el català.

Miri, la saviesa popular ho diu ben clar: «Mira de què es vanta i sabràs què li falta.» A vostès els falta tot això que els he dit: sentit de justícia, sentit d'empatia, sentit, fins i tot, de caritat. És obvi que per mantenir un discurs com el seu, sense coherència amb la realitat, contrari a la justícia, a la igualtat del dret, a la mínima caritat, han de banalitzar el llenguatge, han de manipular els conceptes, han de tergiversar la realitat, i ho fan de forma constant.

Per això, recorren constantment a paraules com «imposició», «dictadura lingüística», «autoritarisme». Vostè ho ha fet. Per això, les van repetint centenars i centenars de vegades, per pervertir-ne el significat, per buidar-les de sentit, per intentar convertir les mentides en veritat. Per amagar la seva falta de coherència i de sentit de justícia han creat una nova parla, com la del 1984, d'Orwell. Miri, és tan fàcil detectar les incoherències de la seva nova parla que n'hi ha prou de plantejar una qüestió. Si consideren que la Catalunya actual, amb tres llengües oficials, ampli ús, fins i tot en aquest Parlament, com crec que acaba de fer vostè, de les diferents llengües –vostè acaba de parlar en castellà–, i parlen de dictadura, d'imposició, com és que no utilitzen adjectius infinitament més greus per referir-se al règim anterior, on només hi havia una sola llengua oficial?

Fixi-s'hi, ens ho acaba de dir explícitament. Diu: «Tota la imposició va començar el 1983», quan la llei de normalització lingüística, que obria la porta a fer classes en català, que obria la porta a utilitzar el català com a llengua oficial, que..., intentava fer què? I en això li donaré la raó: intentava desconstruir el règim anterior. És que només faltaria! (*Aplaudiments.*) I això –ho ha dit fa pocs minuts– a vostè li sembla imposició.

Miri, és evident que vostès no s'interessen per la igualtat, per la justícia, no s'interessen pel bilingüisme. El que vostès pretenen és tornar-nos a aquelles èpoques tan fosques de la nostra història encara recent. I sembla que treballin contínuament per acostar-nos-hi. Deixi'm que li digui que, en tot cas, jo procuraré treballar per impedir-ho.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bueno, señor Vila, tiene razón usted: nuestro discurso es muy previsible. Es muy previsible, desde luego, porque nosotros estamos muy previsiblemente ajustados a la realidad sociolingüística, histórica, cultural de Cataluña. (*Aplaudiments.*) Evidentemente, no podía ser de otra manera. No como los miembros del actual Govern, que en el caso de la señora Niubó –me hubiera gustado que estuviera aquí presente, pero se lo dije ayer en la misma comisión–, por un lado, dice que ellos son muy escrupulosos en el cumplimiento de las sentencias judiciales y de la ley, refiriéndose, cuando yo se lo pregunté en la sesión plenaria anterior y ayer mismo en la comisión, al cumplimiento de la sentencia del veinticinco por ciento de clases, como mínimo, en castellano en la escuela, que ellos sí, que ellos aceptaban perfectamente el cumplimiento de las sentencias judiciales. Pero en unos segundos, posteriormente, reconocía que habían firmado un pacto con Esquerra Republicana el 8 de abril en donde, bueno, se prometían de una manera extraordinaria a incumplir las sentencias judiciales del veinticinco por ciento de clases en castellano. Por lo tanto, pues eso, lo nuestro es muy previsible, porque nosotros estamos ajustados a la coherencia de una misma idea, que está acorde, además, con la realidad sociolingüística de los catalanes y de toda Cataluña.

Bien, ha dicho varias cosas. Por ejemplo, deconstruir la realidad lingüística. Se ha equivocado. Usted no sé si es que está anclado en el pasado y ahora me habla de Franco, no sé, cuando yo lo que estoy diciendo es que lo que han pretendido desde la ley de normalización lingüística es la deconstrucción de la realidad lingüística. No juegue con las palabras, ¿eh?

Y, por cierto, recuerdo el año 23, usted, como secretario general de Política Lingüística, vino a una sesión de la Comisión de Educación, y no sé si es que le traicionó el subconsciente o que hay cosas que son verdades como puños y no pudo evitarlo, cuando se ponía las manos a la cabeza –y todavía lo siguen haciendo– de que el catalán, el uso social del catalán está en una emergencia extraordinaria como nunca antes lo estuvo en la historia de la humanidad... Este discursillo siguen potenciándolo y siguen cumpliéndolo a fe ciega, a pesar de la última encuesta de los usos lingüísticos en el caso de Cataluña, pero bueno.

Y entonces usted, cuando iba con esa cantinela, de repente dijo: «Es que es increíble, porque en los años cincuenta, en los años sesenta, el año setenta, nuestros compatriotas que venían de otras partes de España...» –bueno, eso lo dije yo, usted hablaba de inmigrantes–, «nuestros compatriotas que venían de otras partes de España a trabajar a Cataluña no tenían ningún inconveniente en sus empleos de *botiguers*, del que sigui, de hablar con normalidad en catalán.» Y lo hacían, pues, con toda normalidad. Lo dijo usted; está registrado en la comisión. ¿Pero no habíamos quedado que durante el franquismo estaba prohibido a muerte hablar y expresarse en catalán? (*Aplaudiments.*) Marzo de 2023, por si lo quiere buscar.

Bien, dicho de otro modo, usted tiene un problema con la libertad, a pesar de que hable de cosas... Parecía que estaba presenciando un oficio litúrgico, porque hablaba de fe, esperanza y caridad. Bueno, no, de esperanza no hablaba. Hablaba de caridad. Bien. Pero, a pesar de lo que diga usted, está totalmente alejado de la realidad. Porque el Govern actual y los anteriores lo que han intentado hacer es seguir la máxima de Prat de la Riba, que es el creador del nacionalismo catalán. Y lo hace usted –bueno, más o menos fiel a los postulados de Esquerra Republicana y ahora como parte de miembro del Govern– sin ningún rubor. Es decir, «cambiad el alma de los catalanes, cambiad la lengua de los catalanes, y así cambiareis su alma y construireis una cosa nueva». Es decir, lo que ha hecho la Generalitat a través de todo este proceso de «normalización lingüística», entre comillas, que es la imposición del monolin-

guismo en catalán, es intentar que todos los catalanes sustituyesen su lengua –sobre todo los de fuera, los que tenían el castellano como lengua materna– para suscribir o para aceptar el catalán y, de esa manera, intentar ese silogismo de decir: «Bueno, un pueblo que tiene una lengua tiene derecho a tener un propio estado independiente».

Pues bien, a pesar de todo lo que usted diga, el que está alejado de la realidad y al que le falta totalmente caridad porque no es un buen gobernante, porque no atiende al bien común de todos los catalanes, es usted.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Miri, senyor Acosta, miraré de ser breu. M'he passat prou anys estudiant la realitat sociolingüística de Catalunya com per saber de què parlo, i qui viu en una galàxia allunyada, sobretot fonamentada en la tergiversació del llenguatge, és vostè i el seu equip.

Tant se val que intentin disfressar la realitat manipulant els mots, tergiversant el sentit recte de les paraules. Tant se val que s'omplin la boca de figures retòriques intentant fer-nos passar bou per bèstia grossa. Les seves paraules és que els delaten contínuament. Li he demanat si avui ja aquí tenim tres llengües oficials i es pot parlar des d'aquesta tribuna en castellà, si això és una dictadura lingüística. Li he dit: «I què és el règim anterior?» I ha intentat dir-nos que, clar, com que hi havia gent que venia i aprenia català, que és el que vaig dir jo, que sí que hi havia... Sí, sí, perquè són figures comptades. El quinze per cent de la població, crec que era, segons les dades del 75 –el quinze–, que havia aconseguit aprendre català tot i les prohibicions, perquè hi havia tot de gent que volia aprendre la llengua.

Doncs, si vostè, des d'aquesta tribuna, ha estat incapaç de dir si allò era una dictadura, una tirania, un règim d'imposició, un règim de liquidació de la llengua... És que no ha pogut –és que no ha pogut–, no li surt de dins. Quina mena de fre mental tenen per dir-ho?

Miri, vostès no creuen en la igualtat de drets, sinó en la seva supremacia, no creuen en el bilingüisme, treballen pel lingüicidi, viuen en l'odi contra el català. I no tinguin cap mena de dubte que, com ja he dit, intentarem fer tot el possible perquè vostès no reïxin.

Gràcies.

El president

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les violències institucionals masclistes.

Interpel·lació al Govern sobre les violències institucionals masclistes

300-00136/15

És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Consellera, fa uns deu dies aproximadament vam poder assistir a la presentació aquí a Catalunya de l'informe anual de violències institucionals masclistes a l'Estat espanyol de l'any 2024, fet per l'Observatori de Violències Institucionals Masclistes, que, bàsicament, aquí a Catalunya sobretot ha estat treballat per dues entitats que són referents en la lluita contra les violències masclistes, com són Almena Cooperativa i Hèlia Dones. Nosaltres, des d'aquí, volem agrair a les companyes de l'observatori que hagin fet aquesta fei-

na, una feina que han fet amb moltes dificultats de recursos, amb escassetat de recursos i sense tenir garantit si podran continuar fent aquesta feina.

De fet, serà un dels temes que li plantejarem en aquesta interpellació i en la moició posterior: com realment fer aquests informes des de l'Administració pública, des dels poders públics, que és el que diu la llei de violències masclistes a partir de la reforma que van fer el 2020 a instàncies del nostre grup.

De fet, una de les recomanacions que fa l'informe –com dic, és d'àmbit estatal, però més de la mitat dels casos són recollits a Catalunya– és la incorporació institucional de les violències institucionals dintre de la legislació. Això és una feina que, com deia, ja hem fet aquí a Catalunya amb aquesta reforma que vam fer l'any 2020 de la llei per a l'erradicació de les violències masclistes, incorporant les violències institucionals que havien quedat fora en el moment que es va elaborar la llei i que era una de les grans mancances que teníem.

El que diu la llei sobre les violències institucionals, en el seu article 5, la violència en l'àmbit institucional... No el llegiré sencer, però en llegiré una part que és molt il·lustrativa del que estem parlant, que diu que «la manca de diligència deguda, quantitativa i qualitativa en l'abordatge de la violència masclista, si és coneguda o promoguda per les administracions o esdevé un patró de discriminació reiterat i estructural, constitueix una manifestació de violència institucional». «La utilització de la síndrome d'alienació parental també és violència institucional».

Però és que, a més a més, la llei també incorpora la diligència deguda, que és «l'obligació dels poders públics d'adoptar mesures legislatives i de qualsevol altre ordre per actuar amb l'agilitat i eficiència necessàries i assegurar-se que les autoritats, el personal, els agents, les entitats públiques i els altres actors que actuen en nom d'aquests poders públics es comportaran d'acord amb aquesta obligació, amb vista a prevenir, investigar, perseguir, castigar i reparar adequadament els actes de violència masclista».

Consellera, una de les qüestions que preveu la llei –i seria una de les primeres preguntes que li faríem– és que anualment es faci una avaluació de la victimització de les dones i de llurs fills i filles inclosos en els circuits de la violència masclista, inclosos els processos judicials, i que els resultats d'aquestes avaluacions s'han de presentar al Parlament.

Consellera, sabem que en el Govern anterior es va aprovar el pla estratègic per fer front a les violències institucionals, però volem saber què s'està fent d'aquest pla, com s'està treballant des de la seva conselleria i per què, si no anem equivocats, no hi ha encara cap avaluació ni cap informe fet des del Govern de la Generalitat de Catalunya sobre la situació de les violències institucionals masclistes a Catalunya.

I això és molt important, perquè una de les principals coses que es demanen en l'informe que es va presentar per part de l'OVIM és que no hi han dades suficients, que bona part dels mecanismes de recollida de dades de la justícia, d'Interior, de les comissaries, també dels serveis de salut, també dels serveis socials..., no hi ha una recollida de dades sistematitzada que inclogui les violències institucionals com un dels criteris.

Per tant –i vostè ho sap també–, sense dades és molt difícil poder fer prevenció, és molt difícil poder intervenir. I tenim un Institut Català de les Dones amb un Observatori de la Igualtat, i tenim un Observatori Català de la Justícia en Violència Masclista que a hores d'ara –potser anem equivocats i ja m'ho aclarirà vostè si és així– no està treballant les dades ni els informes que fan referència a les violències institucionals.

Per tant, la primera petició –molt clara– és que, d'una vegada per totes, des del seu Govern, des de la seva conselleria, però sobretot de manera transversal a totes les conselleries del Govern, s'incorpori la perspectiva de la violència institucional com a àmbit i també quins són els mecanismes de prevenció, de formació, d'intervenció i de reparació en el cas que es produeixin casos de violències institucionals masclistes en els seus departaments i amb les persones que hi treballen.

L'informe tracta 143 casos recollits, com dèiem, el cinquanta per cent a Catalunya, dels quals cent disset es considera que són casos de violència institucional. Són 198 les institucions identificades que han comès algun tipus de violència institucional. En la majoria dels casos, en el noranta-sis per cent, per negar, entorpir o endarrerir l'atenció a les víctimes de violència masclista i el seguiment de la seva situació i l'acompanyament en la sortida de la situació de violència masclista.

La majoria de casos que s'han presentat són dones entre trenta i cinquanta. En la majoria dels casos venen de patir una situació de violència masclista continuada. Hi ha un percentatge molt alt de dones racialitzades o de dones d'origen divers, perquè són les que també denuncien que dintre d'aquestes violències institucionals masclistes hi ha un fort component de racisme, hi ha un fort component també, per exemple, d'antigitanisme. De fet, les dones gitanes ni tan sols acostumen a acudir a aquests serveis d'atenció a les violències masclistes, a les comissaries o a la justícia, perquè ja desconfien plenament de que el sistema els hi pugui donar resposta i solució a la seva situació.

Però surten coses, consellera, que és increïble que encara estiguem parlant d'això. I és increïble que encara estiguem parlant de la síndrome d'alienació parental, que està molt present en el sistema de justícia a l'hora d'atendre les dones víctimes de violència masclista. I tenim casos que ens ressonen a tots, com el de la jutgessa Verdejo, del Jutjat número 2 de violència contra la dona, però també és veritat que ella és un cas, és un referent d'aquesta actuació de violència institucional masclista, però no és l'única, perquè és en realitat tot un sistema.

Per tant, la pregunta també és com, des de la seva conselleria, pensen treballar per reduir aquesta violència institucional masclista en l'accés a la justícia de les dones. Però no només en l'accés a la justícia; també en el paper que juguen els Mossos a l'hora d'atendre les denúncies, que moltes vegades el personal que atén les víctimes de violència masclista que arriben, per exemple de matinada..., no hi ha un personal especialitzat format per atendre les condicions que necessiten, per fer-los les preguntes que necessiten, per donar l'acompanyament.

Per exemple, una altra de les coses que preveu la llei és que tenen dret a un advocat d'ofici totes les dones víctimes de violència masclista, i per això hi han uns convenis que se signen amb els col·legis d'advocats. Moltes vegades són els mateixos mossos que atenen aquestes dones que no saben que els hi poden oferir aquest acompanyament des del moment de la denúncia, i no activen aquest mecanisme. I vostè sap que el moment de presa en consideració de la denúncia, de presa de la denúncia, és un moment fonamental perquè després aquest cas pugui tenir recorregut judicial.

Però és que també ens trobem que moltes vegades els informes que es fan des de serveis socials i des de determinades instàncies, tant de Mossos com de, també, per exemple, els departaments de Salut, segueixen efectivament aplicant criteris que s'identifiquen amb la síndrome d'alienació parental, que, com hem vist, és una violència institucional. I podem llegir casos desesperants en aquest informe, però en podem conèixer molts també a través dels mitjans, de com dones que el que fan és denunciar una agressió masclista acaben sortint del jutjat sense ordre de protecció i, a més a més, amb la retirada de la custòdia dels seus fills, que s'entrega a l'home agressor.

Es va fer una modificació del Codi civil la passada legislatura en aquest Parlament per la qual s'ha de primar la retirada de la custòdia del règim de visites als pares que estan en processos de denúncia de violència masclista, perquè cap maltractador pot ser un bon pare, i ha de primar l'interès del menor i protegir l'interès del menor. Però això tampoc s'està complint, i per això les preguntes i les mesures que li demanem és que siguin clars en què s'està fent per evitar l'aplicació de la síndrome d'alienació parental, tant en l'àmbit de la Justícia com en l'àmbit d'Interior, però també en l'àmbit dels serveis socials. Perquè també s'estan denunciant, i moltes dones denuncien, que moltes vegades, des de serveis socials i els punts de trobada, les

persones que estan allà i que han de regir el funcionament d'aquests punts de trobada, també apliquen criteris que criminalitzen la dona, criminalitzen la mare en detriment del dret dels infants, dels seus fills i les seves filles i per afavorir l'agressor.

Per tant, consellera, creiem que ha arribat el moment de passar als fets. Perquè, a més a més, la violència institucional no és només la prevenció; és la reparació i l'atenció a les víctimes que la pateixen. I estem ara sentint tot el que està passant a la DGAIA amb una nena de dotze anys que va patir una agressió sexual continuada durant dos anys –això és una violència masclista– quan estava sota la tutela de la Generalitat, i no rebre atenció ni prevenció ni protecció és una violència institucional. Ara estem sentint a la consellera de Drets Socials què és el que s'ha de fer per canviar la DGAIA. Hi estem d'acord, participem en el debat, fem-ne la comissió d'investigació. Però, què és el que ha de fer el seu Govern i què és el que ha de fer la seva conselleria per reparar aquella nena? Aquella nena que va sofrir aquests abusos, que va sofrir una violència institucional masclista i que no va tenir ni resposta ni acompanyament fins que no havien passat més de dos anys.

Consellera, la violència institucional està a tot arreu, i el seu Govern se l'ha d'apropriar per donar-li resposta, com estableix la llei. I no serveix només fer grans paraules i grans discursos, sinó que s'han de prendre mesures que vagin a totes les instàncies del seu Govern.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Bé; moltes gràcies, president. Molt bona tarda a tothom. Gràcies, diputada Segovia, per plantejar aquest tema i per la seva intervenció. Per nosaltres també és un tema central, sens dubte. Hi estic molt d'acord; podria subscriure pràcticament tot el discurs que ha fet i totes les afirmacions que ha plantejat en aquest faristol.

I és que la violència masclista impregna tots els àmbits de la nostra societat, i les institucions no escapen a aquests àmbits. La violència institucional masclista no deixa de ser com la resta de violències masclistes, una expressió de les dinàmiques estructurals i, en aquest cas, de les nostres organitzacions, i requereixen un enfocament global, perquè són múltiples i afecten molts àmbits i és complex d'abordar.

Probablement és una de les violències més invisibilitzades, i és molt més complicada de detectar i d'erradicar, i també de les més afectades pel negacionisme de la violència masclista, que està impactant de manera també molt important en la manera en la que moltes vegades les persones, o els servidors públics, poden exercir la seva feina. És un concepte que *a priori* pot semblar abstracte, però que es concreta en el dia a dia de moltes dones víctimes i supervivents de violència masclista que pateixen situacions com les que vostè ha descrit, amb conseqüències terribles, no només per a les seves vides i per conseqüències físiques, emocionals i econòmiques, sinó també per als seus fills i filles i també del seu entorn familiar i personal.

Jo vaig dir a la meua compareixença que nosaltres teníem una visió, que era d'actuar de forma transversal i en el conjunt de l'Administració de la Generalitat per erradicar la violència masclista en totes les seves formes, la violència institucional també. És la nostra responsabilitat, sens dubte –ja ho ha plantejat–, garantir que el principi de diligència deguda s'apliqui a les administracions. Aquest principi és l'obligació d'actuar amb eficiència i responsabilitat davant la violència masclista. Implica, com bé ha dit també vostè, prevenir-la, erradicar-la; també protegir les víctimes i supervivents, i això passa també per investigar fets, sancionar i garantir la reparació integral. I és la nostra competència també atendre les víctimes de qualsevol tipus de violència masclista, també les víctimes de violència institucional. I tenim, com bé sap, recursos especialitzats arreu del territori que ofereixen precisament

aquest acompanyament i assessorament jurídic i psicològic per a les dones que l'han patit. I també és la nostra competència dissenyar i desplegar eines de prevenció, de formació i de sensibilització a tota l'Administració de la Generalitat, però també a la resta d'administracions, amb una perspectiva transversal i integral.

És veritat que el reconeixement de les violències institucionals és una demanda històrica del moviment feminista, que ha costat molt de temps que sigui incorporada en el nostre ordenament jurídic. Jo crec que, com a Catalunya, podem presumir de que és una de les primeres legislacions que va incorporar aquesta forma de violència com una violència masclista.

Disposem de l'estàndard de la diligència deguda, que actua com a principi organitzatiu de la intervenció en situacions de violència masclista i concreta les obligacions que han d'assumir les institucions públiques envers aquesta problemàtica. Ho tenim recollit a la Llei 17/2020. Però, malgrat això, encara tenim situacions que ens preocupen, com les que vostè hi ha fet referència, com les que s'incorporen en l'informe i les recomanacions que ens han fet, de les que prenem molt bona nota.

I què estem fent com a Departament d'Igualtat i Feminisme de la Generalitat de Catalunya? Jo sempre dic que no comencem de zero. Som hereves d'una feina molt ben feta, i volem continuar-la fent. Una de les coses que primer hem de fer i hem d'analitzar és com concretem aquestes obligacions de l'Administració vers les dones víctimes de violència masclista, perquè incorporar la violència institucional si després no tenim un contingut concret d'aquestes obligacions que té cadascuna de les administracions que intervenen en els diversos circuits d'abordatge..., no arribarem a posar les necessitats de les víctimes al centre. També dels infants i adolescents, amb una mirada de perspectiva d'infància, que això també ho estem treballant amb la consellera de Drets Socials. I ho hem de fer de manera transversal i integral en el conjunt de la Generalitat i en els diferents àmbits d'intervenció.

En l'àmbit institucional també sap que tenim implantats diferents protocols sectorials que incorporen aquesta diligència deguda. Hem impulsat també protocols en diversos àmbits, com el del cinema, el de la cultura popular, en educació, en salut, en les universitats. De fet, recentment, vam anunciar amb la consellera de Recerca i Universitats la signatura del conveni entre els dos departaments i les universitats catalanes per protegir les víctimes de violència masclista i garantir el seu dret a continuar estudiant en un entorn segur, estable i respectuós, posant una altra vegada la víctima al centre, i no contribuir a la seva revictimització.

També estem actualitzant i augmentant els recursos del servei de la xarxa d'abordatge de les violències masclistes, reforçant la coordinació del treball interdepartamental de la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista.

També en l'àmbit de l'atenció i la reparació, que vostè n'ha fet esment, hem incrementat els ajuts i les indemnitzacions per a les dones en situació de violència masclista, amb l'objectiu específic de lluitar per l'erradicació de les violències amb aquesta perspectiva transversal i integral.

Més enllà de la feina del nostre departament i de la nostra Administració, també estem treballant en el marc del pacte català contra les violències masclistes, que s'emmarca dins de la comissió nacional, i han constituït vuitanta-cinc grups de treball amb diferents vocalies, representació de tots i cadascun dels departaments de la Generalitat, precisament, per posar el focus en aquesta resposta col·lectiva, en aquest abordatge a la violència institucional, i que la nostra resposta sigui gairebé quirúrgica.

Com he dit, aquest treball transversal i integral s'ha de fer a totes les institucions de forma coordinada; no només des del conjunt de l'Administració de la Generalitat, també comptant amb el món local. Vostè també ha fet referència als serveis socials i la importància que tenen en aquest abordatge.

I, en aquest sentit, tenim molts treballs transversals amb la resta d'administracions per donar formació, per donar recursos econòmics. Tenim l'acord marc, que vostè sap que donem recursos econòmics. Tenim tota una xarxa també de formació, línies de subvenció, també, per a entitats que també són clau en l'abordatge d'aquesta situació. I també llançant subvencions a projectes de recerca, perquè el coneixement, com vostè ha dit, és essencial per millorar. Tot plegat sense oblidar la importància de la formació especialitzada, que estem fent de manera col·laborativa amb la resta d'administracions.

Volem analitzar, visibilitzar per prevenir i combatre la violència institucional des del conjunt de l'organització. De manera més intensiva, evidentment, en aquelles que exerceixen les seves funcions i que estan més en contacte amb les víctimes. Vostè ha fet esment del sistema judicial, el sistema policial, salut, atenció integral. I, en aquest sentit, hem de ser crítics, autoexigents. Hem analitzat l'informe. En prenem bona nota, de les seves recomanacions. I, en aquest sentit, per posar un exemple, amb Justícia el que estem treballant és, a través del CEJFE, fent una formació al personal dels jutjats, específicament a jutges, jutgesses, magistrats i magistrades.

El programa d'enguany té un fòrum de la jurisdicció de violència contra les dones adreçada a magistrats de la jurisdicció penal. Tenim un fòrum especialitzat adreçat a jutges i jutgesses, també en l'àmbit de família, perquè l'àmbit de família també l'hem d'integrar en aquest abordatge, perquè ens pot comportar prevenir moltes altres situacions de violència que es poden identificar en l'àmbit del trencament de la convivència.

També una sobre la jornada..., perdó, una sobre la llei de garantia integral de la llibertat sexual, també adreçada a l'Administració de justícia. Una altra sobre protecció judicial davant la violència vicària, que és un tema que també estem treballant de manera col·laborativa amb Drets Socials.

Una jornada de dos dies també adreçada a jutges i jutgesses de família, com he comentat. També per a les persones opositores de la carrera judicial estem fent formacions específiques.

Amb Drets Socials el que estem fent és formar part de les comissions interdepartamentals de l'estratègia de Barnahus. Jo crec que és una bona eina que ens pot ajudar a incorporar aquesta perspectiva de la infància en l'abordatge de les violències masclistes. I a l'inrevés hem de fer el mateix: incorporar la perspectiva de gènere també a les polítiques d'infància. I això és el que estem fent a les dues conselleries. També coordinant i distribuint els fons del *pacto de estado* perquè s'apliquin al conjunt de l'organització. També és una manera d'abordar aquesta violència masclista en el marc de les competències i, per tant, lluitar contra la violència institucional.

I acabo. Com he dit al començament de la meva intervenció, la violència masclista és un tipus de violència difuminada. L'hem d'aflorar. Nosaltres no defugim de treballar en el tema i de parlar del tema. Sobretot no només perquè provoca conseqüències a les dones víctimes, sinó perquè també abordar-la és clau, perquè aquesta violència institucional és un obstacle per combatre la resta de violències, revictimitza, impedeix l'exercici dels drets fonamentals de les víctimes i dels supervivents.

Des del Govern estem treballant per erradicar-la de manera decidida i coordinada amb tots i cadascun dels departaments de la Generalitat, amb polítiques públiques transformadores des de diversos departaments. He exposat alguns exemples d'aquestes formacions que volem fer aquest any per enfortir també la resposta de l'Administració de justícia, que és cabdal.

I, si vol fer algun tipus d'aclariment, ha d'atendre el torn de paraula per preguntar-m'ho.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Gràcies, consellera, per la resposta. Crec que ha donat algunes coses concretes de les que es pensen fer, però n'han quedat d'altres que, al nostre entendre, no han quedat amb resposta.

Com li deia, la llei és que ho diu explícitament –aquí–: «Les administracions públiques de Catalunya han d'efectuar anualment avaluacions de victimització de les dones i de llurs fills i filles inclosos en els circuits d'abordatge de la violència masclista, incloent-hi els processos judicials. Els resultats d'aquestes avaluacions s'han d'exposar al Parlament de Catalunya i s'han de publicar perquè siguin coneguts per la societat civil.» Aquesta reforma es va fer al desembre del 2020. Potser jo vaig errada, però estem al juny, pràcticament, del 2025, a mitjans de maig del 2025, i jo no soc conscient que al Parlament s'hagi presentat cap avaluació d'aquest tipus. I tot aquest temps he estat diputada, i no en soc conscient.

Per tant, la pregunta és: quan pensen fer aquest informe d'avaluació de les violències institucionals per part de l'Administració? És a dir, és l'Administració qui ho ha de fer. No podem confiar que ho facin entitats amb subvencions, perquè al final, si l'Administració es creu les violències institucionals, qui ha de vetllar per aquesta tasca de prevenció i identificació d'aquestes violències institucionals i que han de ser la base per després canviar els protocols i les maneres d'actuar és l'Administració.

És la Generalitat de Catalunya qui té la capacitat d'instar el poder judicial perquè li faciliti totes les dades que es necessiten. Per exemple, com es creuen les violències institucionals amb l'origen de les persones, de les dones que denuncien que han patit aquesta violència institucional. Això és una dada que és pràcticament impossible d'aconseguir. Però, quan s'ha fet l'estudi a l'observatori, hi ha una perspectiva clara de que hi ha un fort component de racisme dintre de les violències institucionals aplicades tant per part dels Mossos com per part del Departament de Justícia, també als serveis socials i també a Salut.

Per tant, la llei de violències masclistes del 2020, que se'n va fer la reforma, també incorporava la interseccionalitat en la perspectiva de les violències masclistes. Aquesta interseccionalitat ha d'estar aplicada també a l'estudi i a la prevenció de les violències institucionals.

Però és que, a més a més, hem d'anar..., a banda de la formació, que estem d'acord que s'ha de fer formació, però que ha de ser una formació que sigui obligatòria, avaluable, contínua i específica... És a dir, un curs està bé, però ha de ser molt més, perquè amb un curs no canviem determinades pautes ni determinades conductes ni determinats criteris ideologitzats com la síndrome d'alienació parental, que és absolutament inexistent, però que segueixen aplicant molts treballadors i treballadores públiques tant dels diferents departaments de la Generalitat com de l'àrea del sistema judicial. És una formació que ha de ser contínua, però és que, a més a més, ha d'haver-hi mecanismes de vigilància, de supervisió, de detecció quan està passant això i d'intervenció. I la llei també preveu sanció en els casos que això passi.

Perquè al final, si no passa res quan és revictimitzada una dona, si no passa res quan es donen custòdies, si no passa res quan hi han informes que no valoren de manera suficient el risc dels menors que estan patint un maltractament o el risc que suposa per a uns menors que el seu pare sigui un maltractador... I moltes vegades hi han casos que surten a l'observatori on expliquen que la dona va anar a presentar una denúncia als Mossos, va explicar que està patint una agressió, va explicar que el seu agressor s'havia emportat el seu bebè i que no el veia des de feia una setmana, i a la denúncia que van recollir els Mossos no sortia que havia desaparegut el bebè, i va acabar sent un cas de violència masclista, quan hi havia un cas de sostracció

d'un menor, i no es va recollir perquè no es va relacionar que fos el mateix que la violència masclista que estava patint aquesta dona.

Això... A banda de la formació, a banda de la prevenció, ha d'haver-hi mecanismes de supervisió, de vigilància, de detecció i també de sanció quan sigui necessari, perquè, si no, estem deixant les dones desvalgudes.

Hi han moltes queixes amb el torn d'ofici, que fan una feina que és molt lloable, perquè moltes vegades les persones que estan fent aquest torn d'ofici potser no tenen el coneixement, potser no tenen l'experiència o potser no tenen la perspectiva necessària que s'ha de tenir per poder defensar una dona que ha patit una agressió. I a vegades la revictimització pot començar amb l'advocat del torn d'ofici.

Aquestes dones no poden canviar l'advocat perquè el col·legi no les deixa. Doncs aquest conveni que hi ha amb els col·legis d'advocats per garantir el torn d'ofici..., la Generalitat s'ha de posar de part de les dones i ha de garantir que el dret d'aquestes dones de tenir una justa defensa i acompanyament estigui garantit en tot moment, perquè, si no, moltes vegades, és en aquest primer moment de la denúncia i aquests primers moments de portar davant els jutjats la denúncia que després es neguen les ordres de protecció o que després es donen les custòdies als agressors.

Per tant, consellera, crec que és el moment ja de posar-se realment «en sèrio» amb aquest tema, és a dir, que estan molt bé les coordinacions i els plans, però que cal un missatge molt contundent cap a fora de que les violències institucionals per a les dones víctimes de violència masclista tenen conseqüències i passen coses quan a una dona se la revictimitza; passen coses quan a una dona se la maltracta quan va a posar una denúncia o quan va... És que estan arribant queixes també, en alguns casos, dels mateixos espais de la xarxa d'atenció de víctimes de violència masclista, que quan la valoració no es considera de risc no es dona tramitació als informes. Cal un informe que realment posi negre sobre blanc, i estigui unificat, de valoració de risc i valoració dels casos de les dones que van a les unitats de la xarxa d'abordatge.

Consellera, creiem que és el moment –ja acabo, president– de que posin exemple, de que facin unes declaracions fermes i unes accions fermes perquè acabem d'una vegada per totes amb aquesta violència, que és la mateixa Administració qui la provoca.

Gràcies.

El president

I, per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies. Bé, jo intento mantenir un to molt conciliador perquè crec que estem molt més d'acord amb el plantejament del que sembla de la seva manifestació en aquest faristol. Des de la lògica de recriminar a aquesta consellera que porta set mesos un informe que es porta des de no sé quants anys d'un observatori... No sé si el passat mandat, que vostè era la presidenta de la Comissió d'Igualtat, es va demanar, es va obtenir... No ho sé, no sé què va passar en l'anterior mandat.

Jo del que estic parlant és de les meves responsabilitats, que no defujo de que hi han molts aspectes de millora. Jo crec que he posat exemples de moltes coses de les que estem fent com perquè es resumeixi en una frase d'«ara, consellera, toca posar fil a l'agulla», com si no ho estiguéssim fent. Jo crec que tampoc no és just, diputada. Podem millorar molt, es poden posar moltes coses a sobre la taula, però dir-me en aquest faristol que «home, senyora consellera, vostè ara el que ha de fer és posar fil a l'agulla» com si no estiguéssim fent re, doncs, sincerament, crec que no és just, perquè he posat aquí una sèrie d'exemples.

El tema de l'informe. Fa uns dies, el 8 de maig, es va presentar un informe de l'Observatorio de Violencias Institucionales Machistas –és veritat, és d'unes entitats a les que hem de reconèixer la seva feina–, finançat per la Generalitat de Catalunya. És un informe que s'ha encarregat.

Jo no sé si l'important són les dades, les dades que maneja aquest informe, que jo crec que és on ens hauríem de centrar, no en si aquest informe l'ha fet un organisme o un altre. Jo el que sí que li dic és que nosaltres hem posat a treballar l'observatori que tenim dintre de l'ICD, hem posat a treballar l'ICD, perquè veritablement siguin..., ho he dit, i a la meua compareixença ho he dit: jo vull que l'Institut Català de les Dones sigui un veritable ens de polítiques feministes i que l'observatori sigui un veritable laboratori de dades, que ens doni dades per prendre decisions.

És veritat, ens manquen moltes dades. Aquest informe en té moltes, com molts d'altres informes que s'han encomanat al llarg d'altres legislatures a altres entitats. Informes que han servit precisament per fer estratègies, per fer protocols, i així ha de ser. Jo crec que els informes són bons, perquè les dades són necessàries per transformar la realitat, independentment de qui els faci.

És cert, nosaltres ens hem de posar a treballar de manera molt més intensiva per tenir moltes dades. Ho estem fent. De fet, tindrà l'oportunitat... En totes les comissions i en els eixos que estem treballant en el pacte català veurà que hi ha un munt de compareixences, amb un munt d'informació, al voltant d'aquesta violència, però d'altres violències. Estem encarregant sistemàticament informes per tenir moltes dades per poder afrontar aquesta realitat, que és multifactorial, que és molt complicada d'abordar. I en això estem des d'aquest departament.

I acabo dient que continuarem treballant des d'aquesta mirada inconformista. Vostè ha fet referència fa un moment, en la seva intervenció anterior, a dos temes, un que té a veure amb la nostra relació amb Drets Socials. I estem treballant de manera molt col·laborativa per prevenir les situacions que, malauradament, hem patit i per atendre les víctimes. I amb Justícia, amb els diners del *pacto de estado*, precisament el que hem posat en marxa és un observatori de violències dintre de l'àmbit de la justícia, amb el que també estem col·laborant i amb el que tenim també molta informació i molts informes.

Evidentment, esperit inconformista, tot; moltes coses a fer, per descomptat; que aquesta consellera no ha posat fil a l'agulla, li nego la major.

Moltes gràcies.

El president

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques i la gestió del Departament de Drets Socials i Inclusió.

Interpellació al Govern sobre les polítiques i la gestió del Departament de Drets Socials i Inclusió

300-00134/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bona tarda, consellera; bona tarda, diputats i diputades. En primer lloc, m'agradaria expressar que la violació d'una menor tutelada per la DGAIA per un membre d'una xarxa de pederastes que es va fer pública la setmana passada ens consterna a tots. Des de Junts condemnem rotundament la violència contra els infants i els adolescents, i en especial la violència sexual contra les persones més vulnerables de la nostra societat. I esperem que es faci una investigació a fons per evitar que casos com aquest es tornin a repetir.

Aquest cas indica de nou que la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència està fallant en el seu objectiu de protegir els desemparats i els més fràgils de la nostra societat i de vetllar pel seu desenvolupament personal. I, lamentablement, falla des de fa temps. La DGAIA, avui, té al seu càrrec gairebé vint mil

menors, nou mil dels quals estan directament tutelats per la direcció general. Són infants i adolescents que es troben en risc d'exclusió social. Són menors que han migrat a Catalunya sense acompanyament, o bé amb famílies que no se'n poden fer càrrec. I alguns tot just acaben de fer els seus divuit anys i es troben en un moment molt important en la seva inserció a la societat.

Per tant, la DGAIA fa una feina imprescindible per la cohesió social de Catalunya. I precisament perquè els serveis que proveeix són essencials i perquè els beneficiaris són persones vulnerables, des de Junts serem rotunds en la fiscalització de la feina de la DGAIA, i exigirem els canvis necessaris per a la transformació integral d'aquesta direcció general. Celebrem, consellera, que s'hagin sumat a registrar una comissió d'investigació sobre el funcionament de la DGAIA, malgrat la seva passivitat fins ara.

Al març del 2024, la Sindicatura de Comptes va publicar un informe denunciant greus anomalies en la contractació pública i adjudicació del servei d'acollida a la infància i adolescència per part de la DGAIA. Al novembre del mateix any, la síndica va presentar l'informe a la Comissió de la Sindicatura de Comptes del Parlament, i des de Junts vam defensar que s'apliquessin les recomanacions de l'informe i que es continués la fiscalització, convençuts que era lo correcte, com s'ha anat evidenciant al llarg d'aquests mesos.

Però el seu partit, juntament amb Esquerra Republicana i Comuns, va votar en contra de continuar la investigació. Tot seguit, van destituir la directora i el subdirector de la DGAIA, quan només feia sis mesos que havien accedit als càrrecs. Consellera, vostè va ser qui va nomenar aquests dos càrrecs. Per què els ha destituït? Encara no en tenim una explicació.

De moment, l'informe de la Sindicatura de Comptes recull dades sòlides d'irregularitats des del 2016 al 2020. I, per això, des de Junts hem demanat les compareixences de l'exconseller Chakir El Homrani, els ex-secretaris generals Oriol Amorós i Josep Ginesta, i l'exdirector de la DGAIA, Ricard Calvo.

També li vam demanar, a vostè, consellera, que comparegui amb la directora i el subdirector cessats per explicar-ne els motius. Quan la Sindicatura de Comptes, el Síndic de Greuges i l'Oficina Antifrau, tres entitats fiscalitzadores, treballen sobre aquest tema, vol dir que la situació és molt greu. I, per tant, exigim celeritat per part seva a l'hora de trobar i respondre amb solucions; una celeritat que de moment no hem vist.

Recordo que, quan es va fer públic que el Govern estava demanant el retorn dels pagaments indeguts als beneficiaris de les prestacions de la renda garantida de ciutadania i l'ingrés mínim vital, l'endemà mateix vostè va comparèixer a la Comissió de Drets Socials i Inclusió i va explicar els motius pels quals es demanaven els retorns, i també va presentar solucions pertinents.

Creu que les alegacions sobre les males praxis de la DGAIA no són prou greus per reaccionar amb la mateixa celeritat? L'informe es va presentar ara fa sis mesos. Per què encara no ha donat explicacions al Parlament? La seva manca de reacció és preocupant. Els problemes de la DGAIA s'acumulen, no? De fet, ha calgut que un cas de violacions molt greu arribés als mitjans de comunicació perquè vostès i els seus socis de govern registressin una comissió d'investigació, tal com havíem demanat nosaltres. Com pot ser que al novembre votessin en contra de les recomanacions de la Sindicatura de Comptes (*aplaudiments*) i avui presentin una comissió d'investigació conjunta? Ens haurà d'explicar aquesta contradicció.

En un país que vetlla pels drets de les persones més vulnerables no ens podem permetre que una institució com la DGAIA no funcioni. I, de fet, jo vull enumerar algunes de les irregularitats que s'han anat documentant: prorrogar contractes de serveis sense cap signatura que formalitzés la seva continuïtat; fer servir el procediment d'emergència per prorrogar els contractes freqüentment i sense cap justificació. Ni la crisi migratòria del 2016 ni l'aplicació de l'article 155 de la Constitució, aprovat

amb el suport del seu partit el 2017, ni la pandèmia del 2020 no justifiquen aquesta gestió tan irregular que s'ha anat documentant. La pròrroga irregular dels serveis va alterar el règim econòmic dels contractes originals, que va suposar una diferència injustificada entre la despesa prevista i la despesa realitzada. I, si no m'equivoco, entre el 2016 i el 2020 es va tramitar una despesa de 95 milions d'euros mitjançant el reconeixement extrajudicial de crèdit. Tot això altera el procés de licitació en benefici d'un nombre reduït d'empreses i entitats. I, a més, hi havia moltes d'elles que no estaven ni registrades. Davant d'aquest desgavell, com és que encara no ha donat explicacions als ciutadans, consellera? De fet, li hem anat traient la informació amb comptagotes, com va ser el cas de l'auditoria en curs a la DGAIA.

Des de Junts creiem que la DGAIA és un instrument, una eina imprescindible. I per això hem registrat una comissió d'investigació per posar llums i taquígrafs i revisar a fons tots els procediments de funcionament, de control intern i de contractació per detectar eventuais males praxis i avançar cap a la millora del sistema de protecció de menors. Aquesta comissió, a més de ser necessària, és urgent.

Consellera, estem d'acord que la DGAIA és una direcció obsoleta i que necessita una transformació integral, però des de Junts creiem que, a més de la revisió profunda del funcionament de la DGAIA, cal fer millores en dos àmbits molt importants. El primer és que s'ha de treballar més en la prevenció, donant suport a les famílies i als infants vulnerables, no? Ens hem d'encaminar cap a un model d'atenció que sigui més proper, que sigui comunitari i, sobretot, que posi al centre les persones.

En segon lloc, calen més recursos humans, calen més recursos materials i, sobretot, fer millores salarials per dignificar i reconèixer la feina dels professionals dels serveis socials, que es troben actualment en una situació precària i insostenible. I m'agradaria aprofitar aquest moment per agrair la feina que fan els treballadors i les entitats socials en un àmbit tan sensible com aquest. Perquè hi ha moltes persones i entitats que ho estan fent molt bé malgrat la situació de precarietat.

I continuaré amb la meva intervenció a la rèplica.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputada... Primer de tot, volia sumar-me a mostrar la meva consternació pels fets que han transcendit sobre els abusos sexuals soferts per una nena sota la guarda de l'Administració, que va ser víctima d'una xarxa de pedràstia. Uns fets que van succeir els anys 2021 i 2022 i que acrediten que va haver-hi mancances importants al sistema de protecció a la infància.

Vull que la ciutadania sàpiga que arribarem fins al final per esclarir tots els fets i perquè caigui tot el pes de la llei sobre els culpables d'aquests fets tan execrables. Tampoc descansarem fins a revisar i depurar els protocols per garantir que fets com aquests no es tornin a repetir mai més.

Aquests fets –en som conscients– es sumen a diversos informes de la sindicatura de greuges, Sindicatura de Comptes, Oficina Antifrau, els quals assenyalen greus deficiències en la gestió i casos de presumptes irregularitats durant els darrers anys. I això també exigeix una revisió a fons i mesures contundents. Aquesta confluència de factors ha posat en evidència allò que és sabut des de fa molts anys: la DGAIA arrossega problemes estructurals. Fa anys que és evident que cal una reforma en profunditat d'aquesta direcció general.

Això no vol dir que no hi hagin moltes coses que funcionen molt bé en el sistema de protecció a la infància. I li agraeixo, diputada, que també hagi fet esment d'això. Hem de ser conscients que hi ha centenars de professionals –treballadors, treballadores socials, educadors, educadores i també funcionaris de les administracions pú-

bliques— que es deixen la pell dia a dia per protegir la infància i que gràcies a ells i elles cada dia es prevenen maltractaments, abusos i vulneracions dels drets de milers d'infants i joves a Catalunya. La DGAIA és una de les direccions generals més importants de tot el Govern de la Generalitat de Catalunya, i possiblement la direcció general que té un impacte en el benestar humà més gran. I, per tant, també serem contundents amb els intents de desprestigi de la feina dels servidors públics, tant de l'àmbit social com de les administracions públiques i del tercer sector.

Doncs bé, com hem arribat a aquesta situació, a la situació actual de la DGAIA? El resum és clar: la població catalana ha crescut, la complexitat ha augmentat, els reptes han canviat, però la DGAIA no s'hi ha adaptat, ni amb recursos humans, ni amb recursos tècnics, ni amb recursos econòmics. I això no és una cosa de fa quatre dies; això és una cosa de fa, com a mínim, una dècada. La DGAIA ha incrementat en un vuitanta-quatre per cent els menors i joves que té el sistema de protecció durant la darrera dècada, de 8.600 a 14.400. I la població catalana no només ha augmentat en volum, també en complexitat, i això també es deriva en casos més complexos. La pressió i la càrrega de feina que ha suportat aquesta direcció general han desembocat en una alta rotació de personal i una greu manca de perfils tècnics. I les amenaces també han anat canviant: avui ens enfrontem a un submon de «desal·lats» que s'han sofisticat i que amenacen les nostres criatures desplegant els seus tentacles mitjançant les xarxes socials. I no només la DGAIA no s'ha redimensionat per fer front a aquests reptes; en molts casos s'ha recolzat excessivament en l'externalització, funcions clau delegades al tercer sector, com, per exemple, el control de prestacions econòmiques.

Malgrat això, vull posar en valor intents de millora en concret que va fer el Govern Aragonès. Es va fer una anàlisi sobre com millorar la qualitat assistencial dels centres de menors; també es va encarregar un informe sobre com millorar la gestió de casos de delictes comesos per menors inimputables, propostes útils que, per diferents motius, no van arribar a implementar-se. On sí que es va donar un salt qualitatiu és en l'abordatge de la violència sexual envers la infància i l'adolescència. Vam posar en marxa el model Barnahus, un model d'excel·lència que nosaltres hem tingut l'oportunitat de desplegar a tota Catalunya.

Però el nostre Govern no ha volgut només analitzar problemàtiques o posar en marxa programes addicionals. Volem arribar al moll de l'os i abordar la transformació integral que la DGAIA necessita des de fa molts anys. I ho estem fent des del primer dia —des del primer dia. Qualsevol directiu o persona que gestioni equips o organitzacions és molt conscient que la via essencial per canviar una organització és canviar el seu lideratge. I, per això, durant les primeres setmanes del nostre Govern vam fer un relleu molt necessari en la direcció de la DGAIA. L'anterior directora general va estar sis anys al càrrec, quan la informació sobre deficiències i dificultats en la gestió era clara. Cap dels anteriors dos consellers va fer canvis al lideratge de la DGAIA, i li recordo, senyora diputada, que un dels dos exconsellers era del seu partit polític.

Nosaltres no només vam fer aquell primer canvi necessari, sinó que ens vam adonar que no era suficient, que necessitava un lideratge reformat, que estigués alineat amb l'encàrrec de transformació integral. I això ho he explicat en seu parlamentària i l'hi torno a dir: aquest és el motiu, l'únic motiu pel qual vam fer un canvi addicional fa dos mesos. Ser director general de la DGAIA és probablement una de les feines més complicades que hi ha a tot Catalunya. Vam fer un canvi, però no va ser suficient. I, per això, vam fer un altre canvi, un canvi molt profitós. I, gràcies a fer aquest segon canvi, estem en disposició d'abordar aquesta gran transformació que té pendent la DGAIA, com deia, no des de fa quatre dies, sinó des de fa una dècada.

Nosaltres no ens amaguem dels reptes, per grans que siguin. No volem una DGAIA que només funcioni. No mirarem cap a una altra banda, com s'ha fet durant

massa anys durant els mandats dels seus governs. Volem un sistema de protecció a la infància d'excel·lència, i no pararem fins a aconseguir-lo.

I per això estem en disposició d'anunciar properament la gran transformació de la DGAIA que té pendent des de fa més d'una dècada, un pla de transformació que farà pivotar tota l'organització cap a la prevenció, prevenció dels maltractaments i els abusos a la infància, però també la prevenció del desemparament, treballant intensivament amb les famílies. Impulsarem el redimensionament dels equips, la tecnificació dels perfils per poder vetllar per una bona gestió i la màxima qualitat en l'atenció a la infància tutelada i extutelada.

Aquest pla de transformació recollirà el diagnòstic i les propostes fruit d'un consens treballat durant anys entre entitats i experts, però que massa sovint s'ha quedat en un calaix. I també incorporarà totes les recomanacions de la síndica de greuges, la Sindicatura de Comptes, recollides en els seus diferents informes. Una transformació que asseguri que la direcció general disposi de les eines i els recursos adequats per afrontar amb eficàcia tots els reptes que té avui en dia la protecció a la infància.

Fa mesos que estem treballant en aquest pla, però en els darrers dos mesos, de manera molt més intensiva, hi hem pogut fer avenços més importants. I els anuncio que la propera setmana podrem comunicar aquest pla de transformació integral, de refundació de la DGAIA, perquè aquest pla no pot esperar ni un dia més.

Però, tot i que la DGAIA el que necessita ara és una refundació profunda, una transformació profunda, això no ens ha impedit adoptar mesures immediates i contundents que ja hem posat en marxa.

Pel que fa al cas concret de què hem fet esment, hem obert un expedient informatiu, he demanat la meua compareixença voluntària al Parlament, hem sol·licitat personar-nos com a acusació popular. També vaig anunciar en seu parlamentària que havíem encarregat una auditoria completa, i hem posat en marxa una comissió d'investigació junt amb Esquerra Republicana i Comuns.

També hem fet canvis en el model de contractació de les places, avançant cap a un model de concert, en comptes de contractació. Vull ser molt clara. Tenim la màxima determinació per arribar fins al final i abordar aquesta qüestió amb la màxima determinació i la màxima transparència, per aclarir què hem de millorar i abordar aquesta..., i obrir aquesta nova etapa de la DGAIA.

Ens trobem davant d'una finestra d'oportunitat única per impulsar aquesta refundació de la DGAIA. I aquesta oportunitat la podem entomar amb el consens dels grups parlamentaris, amb el seu suport, des del rigor i des de la serenitat necessària per abordar els grans reptes de país, o enmig del soroll i dels intents d'instrumentalització política. Estarem a temps per veure on estan vostès, senyors i senyores diputades de VOX. Moltes... De Junts, perdó. *(Rialles.)*

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Gràcies, consellera, també per haver respost algunes de les preguntes que li he fet. Vostè crec que ha entès malament la intenció de la meua intervenció, perquè això no anava de buscar culpables. Per tant, comencem jo crec que malament.

Des de Junts sabem que les ramificacions dels problemes a la DGAIA són moltes i complexes i que cal afrontar aquest repte amb rigor i seny. Però en el que hem anat insistint ha sigut en el fet que hi hagués transparència. La DGAIA ha de recuperar la confiança dels ciutadans. La comissió d'investigació, en aquest sentit, ha de permetre, doncs, arribar al fons de la qüestió, esbrinar si hi ha hagut un ús irregular dels recursos públics i encaminar-nos cap a una reforma integral del sistema i de la pla-

nificació dels serveis de la DGAIA. I si la vostra comissió d'investigació, acordada amb els vostres socis, és per tapar les vergonyes, no ens hi trobaran.

La DGAIA no està complint correctament el seu objectiu de protegir els infants i adolescents, com he esmentat abans. Fa més de dos anys que la Sindicatura de Comptes alerta que el model d'institucionalització dels infants no garanteix els seus drets. Malgrat els elogis que hagi fet del Govern anterior, creiem i hem escoltat de les entitats que encara hi han protocols que s'haguessin hagut d'haver desplegat de manera correcta. L'opacitat de la institució i la manca de control posen en perill la protecció i el benestar dels menors.

D'altra banda, jo crec que nosaltres sí que volem ser constructius, i creiem que la comissió d'investigació hauria d'ajudar a ordenar el desgavell que ja he esmentat abans de la DGAIA, exigint els següents canvis: que es millori la planificació i l'anticipació de les necessitats de serveis; garantir la formalització legal de tots els contractes i les seves pròrrogues, reduint l'ús del procediment d'emergència i aplicar-lo només en casos estrictament justificats; evitar la sobreocupació dels centres i ajustar-se al nombre de places autoritzades, perquè això també va de la qualitat dels serveis que proveïm; reformar el sistema per adaptar millor les normatives contractuals als serveis socials. I, finalment, jo crec que tot això en conjunt és agilitzar tots els processos de contractació perquè siguin més fàcils d'adaptar-se al context.

Finalment, hem de pensar quines eines, com ha dit vostè, i quins instruments necessiten la direcció general i els seus treballadors per poder garantir el benestar i els drets dels infants i adolescents. La situació precària dels treballadors –i vull insistir de nou en això–, que sovint fan una feina vocacional, és insostenible i perjudica la qualitat dels serveis i atenció que es donen als menors que provenen de situacions molt complexes i vulnerables.

En aquest sentit, esperem la presentació d'aquest pla de transformació, que segurament s'esmentarà la setmana que ve a les compareixences que es faran a la Comissió de Drets Socials i Inclusió. Esperem, en conjunt, que el PSC, Esquerra i Comuns no posin pals a les rodes. Aquesta comissió d'investigació ha de servir per fer la transformació integral de la DGAIA. Ja van rebutjar una proposta de resolució nostra per assumir les conclusions i per aplicar les recomanacions de la Sindicatura de Comptes a l'inici de l'any.

Jo crec que el tripartit ha anat a remolc de Junts amb la comissió d'investigació al Parlament sobre la crisi de la DGAIA. Nosaltres li vam demanar que comparegués al Parlament i, de fet, encara no ho ha fet. Per tant, consellera, entengui que alertem que la comissió d'investigació que heu pactat amb Esquerra Republicana i Comuns no sigui per amagar les vergonyes, perquè, si és el cas, no ens hi trobaran.

Gràcies.

El president

I, per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, diputada. Primer, els hi demano disculpes per haver-me equivocat en el nom del seu grup parlamentari. Diputada, celebro el to de la seva intervenció i aquesta voluntat de mirar cap endavant, de no buscar culpables, d'abordar aquest gran repte que tenim des del rigor, des de la serenor i d'abordar..., diguéssim, de fer costat en aquest punt d'inflexió en què estem en aquesta direcció general.

Bé, he de dir que algunes intervencions que el seu grup parlamentari ha fet públicament no semblava que anessin adreçades en aquesta direcció. Llavors, celebro el to d'avui i ho prenc com una mostra de que han reflexionat i de que davant dels grans reptes de país, doncs, el seny s'imposa i, diguéssim, la serenor i abordar aquests reptes des del rigor i sense intentar fer soroll o instrumentalització política s'imposen, perquè crec que és una situació molt necessària.

Des del nostre grup parlamentari estem compromesos amb abordar aquesta qüestió amb la transparència màxima. Hem estat molt contundents. Arribarem fins al final i donarem totes les explicacions necessàries. Jo he sortit a donar explicacions i a atendre els mitjans des del primer moment, allà on estava, allà on em portava la meva agenda, des de Balaguer, des de Lleida, des de Taulat, des de qualsevol lloc. I donaré totes les explicacions possibles, perquè aquí l'únic que hem vingut a fer és mirar cap endavant, aportar solucions i contribuir a que aquesta direcció general, que ha estat deixada de banda durant deu anys, comenci a tenir el lloc que li pertoca a dins del Govern de la Generalitat. Una direcció general d'excel·lència, que té un dels encàrrecs més importants de tot el Govern, que és vetllar pels drets i el benestar de la nostra infància. Hi ha poques coses que mereixin més recursos, més intensitat i més cura i més tecnificació i més equips que aquest encàrrec de protegir els nostres nens i les nostres nenes.

I, senyora diputada, miri, el diagnòstic i el que s'ha de fer, doncs, tristament estan molt clars. Vull dir, és que hi ha un ampli consens: a les entitats, als treballadors i treballadores de la DGAIA, a les entitats del tercer sector, als col·legis professionals, als informes de la sindicatura de greuges, als informes de la Sindicatura de Comptes. Tothom diu que s'ha d'abordar cap a la prevenció, que s'ha de pivotar, que s'han de millorar els centres residencials, que s'han de posar les mans i els recursos tècnics i necessaris per tenir una bona gestió, unes bones eines digitals. Jo el que em pregunto quan arribo al Govern a l'agost és: «Per què no s'ha fet?» Perquè no és una cosa de dos dies. Per què no s'ha fet?

Els hi recordo que vostès..., dels anteriors quinze anys, dotze han estat liderats pel seu grup parlamentari. Vull dir, aquí, doncs, hem de fer entre tots una mica de autocrítica. Per què s'ha mirat cap a una altra banda deixant que una direcció general de mica en mica s'anés deteriorant? I aquí amb això jo espero poder tancar aquesta fase de mirar cap endarrere, perquè ara el que necessitem fer com a país és mirar cap endavant.

Mirarem cap endarrere... La nostra voluntat i el que hem de fer és mirar cap endarrere per veure què ha fallat per millorar-ho. Però crec que estem d'acord i li agraïxo aquesta voluntat de no mirar cap endarrere per buscar culpables. Això ja es revisarà on s'hagi de revisar. Nosaltres estem abocats en obrir aquesta nova etapa: mirar cap endavant. I celebro, com vostè sembla que ha indicat, diputada, que teniu el compromís de sumar des del rigor, des del seny i des de tenir el màxim suport parlamentari per obrir aquesta nova etapa, molt necessària en aquesta direcció general i en altres àmbits del Govern.

Moltes gràcies.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la necessitat d'articular una banca pública de promoció econòmica.

Interpellació al Govern sobre la necessitat d'articular una banca pública de promoció econòmica

300-00132/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, president. Consellera Romero, diputats, diputades... Fa més de deu anys que Esquerra Republicana vam prendre una decisió estratègica: dotar Catalunya d'una eina financera pròpia, potent, útil i al servei del país; convertir l'Institut Català de Finances en la banca pública del país, una decisió que en l'actual context de con-

centració bancària encara és més rellevant. No vam fer discursos buits. Vam fer feina. Quan Esquerra vam assumir el Departament d'Economia l'any 2014, l'ICF servia bàsicament per finançar el sector públic. Avui és una banca pública de promoció econòmica perfectament homologable, excepte pel fet que encara no disposa d'una fitxa bancària pròpia. Però l'ICF és i ha de ser *de facto* una entitat bancària pública moderna, amb criteris de sostenibilitat, arrelament territorial i una missió clara: posar les finances al servei de l'economia real, no de la rendibilitat a curt termini dels de sempre.

Los darrers anys, l'ICF ha multiplicat la seua cartera d'inversió en risc; ha passat de tenir un vint-i-quatre per cent de la seua activitat enfocada al sector públic el 2011 a menys d'un catorze per cent el 2022. Això vol dir que el gruix de la seua feina avui és impulsar empreses, professionals, projectes reals que generen valor al territori.

L'any 2023 l'ICF va augmentar un vint-i-cinc per cent els crèdits a empreses i professionals, i ho va fer prioritzant sectors estratègics com, per exemple, amb un augment destacat de crèdits al sector primari. Govern i ICF van crear el Fons Arrels per protegir empreses estratègiques i evitar que es desarrelen i mantinguen així els seus centres de decisió al país. Es va impulsar el Fons d'Inversió en Tecnologia Avançada per reconnectar empresa i recerca. Fet: transformar la nostra economia.

Mentre a Catalunya fèiem això, què passava a l'Estat espanyol? La creació d'un oligopoli financer gràcies al procés de concentració bancària més gran que ha viscut Europa occidental les darreres dècades. L'últim episodi, l'OPA hostil del BBVA al Banc Sabadell, una operació que, si es consuma, posarà el setanta-quatre per cent de les oficines bancàries de Catalunya en mans de només dues entitats: CaixaBank i BBVA Sabadell.

Això vol dir que dos empreses decidiran sobre l'estalvi, els préstecs i l'accés al crèdit de milions de persones, de milers d'empreses. A Catalunya, l'índex de concentració bancària ja supera els 2.300 punts. Si l'OPA prospera, fregarem els tres mil. Recordem que, a partir dels dos mil punts, la concentració ja es considera preocupant. A Alemanya, per exemple, té un índex de 330.

Natros caminem directament cap al monopoli. I això què comporta? Menys competència, menys crèdit i més car; dipòsits menys remunerats, com ja passa ara, que són els més baixos d'Europa; menys capacitat de negociació per a les famílies i per a les pimes. I encara més, acomiadaments massius, tancament d'oficines, desertificació financera als nostres pobles: menys oficines, més retallades de plantilla. Hi guanya la banca, però no els seus treballadors i treballadores.

Segons Pimec, la fusió podria fer desaparèixer fins a 883 oficines i provocar la pèrdua de més de 10.500 llocs de treball. Podria comportar la reducció d'un vuit per cent de la disponibilitat de crèdit, i això afectarà sobretot els territoris rurals, la gent gran, qui no té accés a les competències digitals. I, mentre això passa, els bancs seguiran repartint beneficis milionaris.

El Sabadell tradicionalment ha estat un banc arrelat al territori, amb un coneixement profund del teixit empresarial català. Esta especialització, esta proximitat se sol perdre amb les fusions, es diluïx en la lògica de l'eficiència a curt termini, en les decisions que es prenen lluny del territori i lluny de la realitat de les empreses.

Quan, per reduir costos, perd la feina el gestor de l'oficina que coneixia les empreses del municipi, hi perdem tots: hi perden los autònoms, les petites i mitjanes empreses catalanes. Perdem sobirania financera, perdem capacitat d'impulsar el país des del propi país.

Però encara hi ha més: esta fusió crearia una entitat massa gran per caure. Tor-nem a crear monstres financers com els que es van haver de rescatar amb diners públics fa només una dècada. Entitats que saben que, si tot va malament, l'Estat les ha de rescatar i, per tant, es permeten més temeritat a l'hora d'assumir riscos. És un sistema pervers: socialitzem les pèrdues, privatitzem els beneficis. D'això no se'n pot dir «sistema financer»; se n'ha de dir «fraud estructural».

Per tant, la postura d'Esquerra és clara: no a l'OPA del BBVA al Banc Sabadell.

Davant d'este escenari, apostem per una banca pública forta, amb fitxa bancària pròpia, amb capacitat de competir de tu a tu amb els bancs i de cobrir els buits que estos deixen. I això mos porta al veritable debat: per què l'ICF, després de més de deu anys de feina, encara no té la seua llicència bancària? Perquè l'Estat espanyol no ha volgut, perquè no vol que Catalunya tinga una eina financera autònoma, amb capacitat de decidir i de finançar.

El 2013 Esquerra ja vam portar una proposició de llei perquè es modifiqués la legislació estatal i l'ICF pogués obtenir la seua fitxa bancària. El 2020 la Junta de Govern de l'ICF va demanar formalment la llicència al Banc d'Espanya. El 2021 la Generalitat autoritzava la creació de l'ICF Banc un cop es concedís la fitxa, però el Banc d'Espanya va dir que no amb excuses tècniques per justificar una negativa política.

Mentrestant, l'ICF forma part des del 2014 de l'European Association of Public Banks. Comparteix espai amb desenes de bancs públics de divuit països, entitats amb fitxa bancària, amb accés als mercats i al Banc Central Europeu. L'únic que fa falta a l'ICF és el reconeixement jurídic com a entitat de crèdit. Amb la fitxa, l'ICF podria accedir al finançament del Banc Central Europeu, tindria accés a crèdit més barat per estimular l'activitat econòmica; podria captar dipòsits d'empreses i institucions; podria participar en les subhastes de liquiditat; realitzar operacions financeres pròpies de l'activitat tradicional de la intermediació bancària; podria operar amb llibertat i independència. I, el més important, podria garantir que la política monetària europea arriba realment a les pimes catalanes.

Això és clau, perquè una banca pública no només és un instrument econòmic; és una eina de sobirania, és una eina de país. I negar esta eina a Catalunya és, ras i curt, nacionalisme d'estat. A Esquerra Republicana ho tenim clar. Per això estem satisfets amb l'acord amb el Govern espanyol perquè done suport explícit davant la Comissió Europea i el Banc Central Europeu a la llicència de l'Institut Català de Finances.

Però, com que ja sabem com funcionen a vegades estes coses, Esquerra Republicana també hem acordat una mesura immediata: mentre no hi hagi fitxa bancària, l'ICF pot canalitzar les línies de l'ICO en les mateixes condicions que les entitats de crèdit.

I ara cal continuar, cal que el Govern de la Generalitat seguisca picant pedra, que no s'ature, que pressione, que pose tota la força política i institucional per aconseguir el que ja hauríem d'haver aconseguit fa molts anys, que l'ICF sigui formalment un banc públic a tots els efectes.

Esta homologació jurídica de l'activitat de l'ICF amb la resta del sector financer suposarà un salt qualitatiu: l'ICF jugaria a la mateixa lliga que la resta de banques públiques d'Europa.

Estem parlant de model de país: si volem continuar sent dependents del sistema bancari oligopolístic, extractiu, centralitzat, o volem construir una economia catalana arrelada, diversa, justa i amb instruments propis. I aquí és on volem posar el focus.

Mentre es parla contínuament de prosperitat compartida, a Esquerra estem posant les bases d'esta prosperitat compartida, abaixant l'IRPF a les rendes mitjanes i baixes, dissenyant la regulació que permet topa el preu del lloguer, oposant-mos a l'OPA del BBVA al Sabadell, i alhora apostant per una banca pública al servei del nostre teixit productiu i de la nostra gent.

Lo dia que l'ICF siga una banca pública amb tots els drets i capacitats, tota la feina rigorosa, serena, decidida i persistent de la gent d'Esquerra Republicana haurà valgut la pena. Satisfets també –per què no dir-ho?– de sumar el Govern de la Generalitat en este objectiu. I estem fent i farem tot el que calga per aconseguir-ho.

Acabo, consellera, demanant-li si mos pot avançar quines actuacions tenen previstes des del Govern en este sentit.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Bona tarda, diputats. Diputat Albert Salvadó, moltes gràcies per la seva interpellació, d'un tema que a vegades costa que vingui a la cambra, aquesta eina que és l'Institut Català de Finances, però que és tan important per a la transformació de l'economia o que és una eina clarament que pot suposar una transformació de l'economia, no? I, per tant, aquest any justament que en fa quaranta que es va crear aquesta institució, que es va crear l'Institut Català de Finances –va ser l'any 1985; aquest any fem quaranta anys, farem actes per donar-ho a conèixer, espero que puguin acompanyar-nos-hi–, doncs, està bé que en aquest Parlament es parli d'aquest instrument, que és un instrument de país. I que és veritat que ha de créixer i que estem treballant en aquesta línia una mica seguint el que ja havia fet l'anterior Govern.

Una de les coses que em va escriure la consellera Natàlia Mas en el dossier de traspàs era justament aquest tema pendent de l'ICF, que s'havia anat treballant, que fa molts anys que es treballa. I, de fet, vaig formar part del grup de treball de banca pública que es va posar en marxa l'any 2016 i també l'any 2013, quan vam votar aquella llei per modificar l'ICF i que va anar al Congrés dels Diputats sense l'èxit que tots voldríem. Doncs nosaltres en aquell moment, des de l'oposició, també hi vam donar suport. Vull dir, que també des d'altres posicions a les que he estat abans hem procurat que aquest tema es promogués i s'impulsés, perquè ens sembla que justament l'Institut Català de Finances el que ha de fer és realment ser una eina de transformació i, a vegades, necessita algunes palanques que és veritat que fins ara no ha tingut.

També vull dir que –i crec que ho vaig explicar fa uns mesos també aquí a l'hemicicle– l'ICF ha aprovat aquest any el pressupost més gran de la seva història –curta història, aquests quaranta anys–: 1.326 milions d'euros. Són molts recursos, però no suficients segurament per fer aquesta feina de transformació de la nostra economia, de potenciar la innovació, la competitivitat de les nostres pimes, per afavorir i ajudar el sector privat, doncs, amb un repte tan important com tenim com és l'habitatge, la descarbonització. I, per tant, necessitem més recursos, és veritat. Necessitem que aquesta palanca sigui més forta. Tot i així –ho ha dit vostè–, amb aquests quaranta anys, miri, hem pogut ajudar 37.000 empreses; 16.000 milions d'euros mobilitzats. I, per tant, és cert que ha fet una part de la seva feina, però no ens podem quedar aquí.

I jo estic d'acord amb vostè que es porten uns quants anys... Des del 2013, que es van començar a fer algunes passes, després amb aquell grup de treball i els diferents governs s'ha intentat, doncs, que l'ICF deixi de ser, d'alguna manera, una institució financera per ser una entitat de crèdit. I això, de moment, no ho hem aconseguit, però persegüim aquest objectiu compartit amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Per això, i seguint aquell dossier que em donava la consellera Mas, ens hem fixat poder avançar en l'assoliment d'aquesta fitxa bancària, d'aquesta llicència bancària que ens ha de donar més capacitat, òbviament, per finançar-nos en els mercats, per aconseguir més finançament, per tenir més possibilitats de ser una palanca clara de transformació de la nostra economia. I, per tant, en això estem.

Es van fer uns tràmits amb el Banc Central Europeu, que ja ens va donar les indicacions de com havíem de treballar per aconseguir aquesta fitxa bancària. I ara, és veritat, ens queda el pas més rellevant, que és qui t'autoritza, que és el Banc d'Espanya. Jo els hi vull dir que portem uns mesos amb aquest tema. Justament ha donat la casualitat que vostè fa la interpellació i justament la setmana que ve, doncs, tenim

reunió amb el Banc d'Espanya per començar ja d'una manera més concreta a veure quins són els passos, on estan els petits esculls que ens puguem trobar i com avancem per a la consecució d'aquest objectiu, que jo crec que hi aspira qualsevol país i que, òbviament, hi aspira Catalunya, no?

Nosaltres, en aquest sentit, doncs, compartim aquesta visió i aquesta voluntat. I com deia vostè, a més a més, ja formem part d'aquest òrgan europeu de bancs d'inversió pública, i el que voldríem és tenir la solidesa d'altres bancs com tenen França, Itàlia o Alemanya. I en això estem caminant.

De fet, jo crec que l'ICF ha fet un salt en els darrers quaranta anys. Va començar, doncs, de manera tímida, però ha anat evolucionant. I ho comentava també vostè: creació de fons d'inversió, fons per entrar en el capital d'empreses, empreses catalanes estratègiques, arrelades al territori, que a vegades necessiten una certa estabilització financera.

A mi no m'agrada parlar massa de l'ICF com a substitució dels bancs privats, perquè no ho és; és un complement als bancs privats, i és el que fem. De fet, moltíssimes operacions es fan conjuntament amb el sector privat. Però és veritat que, si no hi hagués l'ICF, doncs moltes vegades no hi hauria o no s'acabarien tancant operacions. I un dels, evidentment, objectius, prioritats que té l'Institut Català de Finances és justament ajudar les nostres pimes, amb dades, evidentment, que són molt importants. A Catalunya el 99,7 per cent de les empreses són pimes. I, per tant, necessitem un instrument com l'ICF que ajudi el sector privat i el complementi perquè puguin escalar, puguin invertir i puguin internacionalitzar-se i ser més competitives.

Ara, és cert, si aconseguim la fitxa bancària, si aconseguim ser una banca pública d'inversió real que ens permeti l'accés als mercats financers i moltes més possibilitats de generar instruments i col·laboració publicoprivada, doncs, és obvi que aquí tenim un camp per córrer molt important.

Nosaltres, com li dic, compartim aquest objectiu, compartim aquesta voluntat de que l'ICF escali en la projecció que ja té, més enllà de ser una institució financera; passar a ser una entitat de crèdit que pugui realment tenir molt més múscul per poder desenvolupar operacions de captació de recursos, operar amb més flexibilitat, tenir altres línies, com li deia, més de col·laboració publicoprivada, per ajudar les empreses.

I, per tant, és veritat que segurament el pas que ens falta fer i que s'ha intentat en els darrers anys, doncs, ha estat el d'aconseguir la fitxa bancària. Jo li vull dir —és veritat, ho recordava vostè— que hi ha hagut un acord entre Esquerra Republicana i el Govern d'Espanya per donar suport a tota aquesta tramitació, tot aquest camí que comencem ara.

I esperem que finalment aquesta esmena que es va aprovar i, per tant, que dona aquest suport explícit a aquesta iniciativa, doncs, després la puguem concretar des del Govern de la Generalitat amb els organismes pertinents per tal de que s'aprovi aquesta fitxa bancària.

I l'Institut Català de Finances té molts reptes també. Aquest n'és un i és molt rellevant, perquè això ens marcarà un camí des de l'ambició de poder treballar clarament com una palanca de transformació. Però també necessitem, doncs, donar a conèixer més aquesta eina. És una eina molt útil per a les empreses que la utilitzen, però hi ha moltíssimes empreses que no la coneixen.

I, per tant, tenim també l'objectiu de donar a conèixer a tot el territori i a les pimes aquesta eina tan important per al finançament de les empreses. També la nostra implantació territorial i, per tant, que puguem tenir espais clars en el territori on l'ICF tingui el seu espai. En aquests moments això no hi és. Té una seu a Barcelona, i això segurament dificulta també aquesta relació entre les empreses i el territori. I aquest és un repte que també tenim per endavant. I, per tant, els anirem posant en marxa un darrere l'altre.

Però és cert que també, amb la situació que tenim a nivell bancari, s'obre una oportunitat perquè nosaltres aconseguint aquesta fitxa puguem fer molt més del que fem i puguem ajudar molt més el nostre teixit econòmic. Per tant, doncs, alineats amb aquest objectiu que marca el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, treballant ja amb els organismes reguladors perquè ens puguin marcar el camí que hem de fer per aconseguir aquesta fitxa bancària.

I esperem que –no sé si dir-li les properes setmanes o mesos; esperem que siguin més mesos que anys– puguem assolir aquest objectiu compartit i puguem sobretot, que és l'objectiu final, doncs, facilitar el finançament a les pimes perquè es transformin, perquè inverteixin, perquè innovin, perquè siguin, en definitiva, molt més competitives.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. I per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Gràcies, consellera, per compartir l'objectiu amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, objectiu transcendent.

Permetin-me que insistisca en l'OPA al Sabadell, perquè vull ser molt explícit. L'OPA del BBVA al Sabadell, des del nostre punt de vista, no és acceptable. No ho és en termes de competència, de democràcia econòmica, d'equitat, ni ho és en termes d'eficiència econòmica. Beneficiarà molt uns pocs, i perjudicarà molt tota la ciutadania.

I el Govern de la Generalitat ha de ser clar i ha de fer servir també la seua força per evitar que es produïsca. Des del Grup d'Esquerra Republicana, modestament, amb tots los actors i tota la capacitat d'influència que tinguem, també hi treballarem explícitament, per impedir que es produïsca l'OPA.

No podem mirar cap a una altra banda mentre el sistema financer es concentra, es desarma i esdevé cada cop més hostil amb els interessos de la majoria social. Perquè si no actuem ara, si no blindem alternatives públiques i pròpies, Catalunya es convertirà en un desert bancari. Municipis sense caixers, empreses sense accés a crèdit, famílies obligades a fer tràmits digitals amb una banca que només pensa en els marges de benefici.

No és una disfunció; és un model que premia la rendibilitat a curt termini i castiga la proximitat, el servei i la responsabilitat social. Per això, Esquerra vam impulsar des del Govern la creació d'un servei d'oficines bancàries mòbils per atendre més de cinc-cents municipis –cinc-cents– que no tenen avui oficina bancària.

Ho vam fer perquè no podem permetre que la Catalunya rural se quede abandonada. Ho vam fer perquè entenem que l'accés als serveis financers bàsics és un dret, no un privilegi. I ho vam fer perquè, quan el sector privat abandona el territori, el sector públic ha d'estar-hi.

I esta és la clau de volta. El sector financer ha de tenir una responsabilitat proporcional als beneficis que rep. No pot ser que els bancs que es beneficien de polítiques públiques, de rescats, de condicions preferents, després giren l'esquena a la societat. No pot ser que socialitzem els riscos i privatitzem els guanys.

I ara, que es parla de reconstrucció, de reindustrialització, de transició verda i digital, ens preguntem: com se pretén fer sense instruments financers al servei del país? Com es pretén fer-ho si la inversió depèn només de l'interès de quatre consells d'administració?

No podem seguir subordinats al dictat dels oligopolis financers; ens calen alternatives pròpies. L'ICF pot ser esta alternativa. Cal completar-lo, cal dotar-lo de la fitxa bancària, cal donar-li el múscul jurídic i operatiu per jugar a primera divisió. Exactament com passa a Alemanya, França, Itàlia o Àustria.

El quinze per cent del mercat financer europeu ja està en mans de bancs públics. Estem parlant del cor financer d'Europa, de països que entenen que sense instruments públics no hi ha estratègia econòmica possible.

I no ens enganyem, el veto fins ara a la fitxa bancària de l'ICF no és cap qüestió tècnica; és una decisió política. És una manera de mantenir Catalunya en una situació de dependència estructural, de dir-nos que podem gestionar les engrunes, però que no tenim les claus de la caixa.

Per això insistim i demanem que el Govern de la Generalitat continue treballant per esta llicència bancària. Ha d'activar tota la pressió política i institucional necessària. La setmana que ve, com deia la consellera, tenen una oportunitat més amb la reunió amb el Banc d'Espanya.

Perquè la qüestió no és si volem una banca pública per complementar la privada. La qüestió és si volem una economia catalana amb capacitat d'impulsar el seu propi destí, si volem un país on l'estalvi es transforme en inversió productiva, si volem empreses que puguin créixer sense haver de passar pel sedàs d'interessos aliens. I això ho tornem a dir amb tota claredat: no és una batalla d'Esquerra Republicana; és una qüestió de país, com ho era defensar les caixes d'estalvis, com ho és avui defensar les nostres pimes, els autònoms, la gent dels municipis petits, les famílies amb dificultats.

Ara en tenim l'oportunitat i en tenim l'obligació. Per això des d'Esquerra Republicana continuem lluitant perquè l'ICF tinga la fitxa bancària, continuem pressionant perquè pugui accedir al crèdit barat del Banc Central Europeu, continuem treballant perquè siga el banc públic que la nostra gent necessita per mirar el futur amb ambició i seguretat.

Era necessari l'acord amb el PSOE perquè el Govern de l'Estat done suport a la Generalitat davant la Comissió Europea i el Banc Central Europeu per obtenir la llicència bancària de l'ICF el més ràpidament possible, i segur que el Govern de la Generalitat –així hi confiem– ara disposa, gràcies a l'acord, d'un camí més «despejat» per aconseguir-ho.

Gràcies, bona tarda.

El president

I, per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. És veritat que la interpellació anava sobre l'Institut Català de Finances i la possibilitat de caminar cap a aquesta fitxa bancària que ens ha de permetre tenir moltes més oportunitats i possibilitats d'ajudar el nostre teixit econòmic, enfortir-lo i esdevenir..., fer-lo més competitiu. I, per tant, he basat gran part de la meva intervenció en respondre aquesta petició i aquest treball que, hi insisteixo, seguim fent en el que ja va fer l'anterior Govern. I ara, doncs, arran d'aquest acord que es va fer entre Esquerra Republicana i el Govern d'Espanya, nosaltres ja ens hem posat a treballar. I els hi dic: justament ja tenim la setmana vinent una reunió amb el Banc d'Espanya per veure com podem procedir i avancem en aquest camí que ens agradaria poder assolir, ja li dic que en benefici sobretot del nostre teixit econòmic i perquè realment l'ICF sigui una banca pública d'inversió, que sigui palanca de transformació de la nostra economia. Jo crec que l'ICF també ha anat fent una evolució al llarg d'aquests quaranta anys. Està en una millor posició ara que abans, però és cert que l'assoliment de la fitxa bancària ens permetria fer un salt molt rellevant.

En tot cas, no vull evitar el comentari que vostè ha fet sobre l'OPA del BBVA al Sabadell, perquè evidentment és un tema que preocupa, com es pot vostè imaginar, el Govern. El president de la Generalitat l'altre dia en seu parlamentària va dir que feia més del que explicava, i penso que és veritat que s'ha de ser prudent, sobretot en processos com aquest. Però, com es pot imaginar, des d'un punt de vista de la competència, on ja tenim una resolució de la CNMC, però també de l'Acco, que és

l'organisme independent de Catalunya, l'Autoritat Catalana de la Competència, que ja han fet informes clarament en contra de la competència, o com a mínim posant molts elements, moltes condicions perquè això pugui succeir... És veritat que hi han altres aspectes que nosaltres, per exemple, compartim amb l'informe de posicionament que va sortir fa uns dies del CTESC, del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, un organisme independent, on hi han agents socials i econòmics, entitats d'índole molt diversa, que van dir clarament que no estaven a favor d'aquesta OPA del BBVA al Sabadell per diferents motius que compartim absolutament: l'exclusió financera que es podria generar, un problema d'equilibri territorial... És veritat, el Banc Sabadell té una imbricació amb el nostre territori molt alta i pots trobar caixers, com vostè deia, a molts municipis i ciutats. I, a més a més, si no, tenim una banca mòbil que funciona des de ja fa uns mesos i que està anant molt bé i que estan rebent, doncs, molt en positiu els ciutadans de municipis petits, que tenen dificultats per accedir al finançament. Però, a més a més, també les dificultats, la por, el temor de que es puguin perdre llocs de treball, de que es puguin tancar oficines. I, per tant, elements negatius d'aquesta possible OPA.

Però també hi ha un element que vull destacar –i mira, porto, m'he adonat, un bolígraf de Pimec–, que és la dificultat de l'accés de les pimes al finançament. Aquest és un element per a nosaltres molt rellevant; és, en part, el que fa que nosaltres defensem el nostre model econòmic, que és aquesta dificultat d'accés de les pimes al finançament que es podria donar amb la consecució d'aquesta OPA. I, per tant, nosaltres una mica donem suport a aquesta declaració que va fer el CTESC, que està molt ben argumentada, que marca quins són els motius pels que no estem d'acord amb aquesta OPA del BBVA al Sabadell; nosaltres els repliquem. És a dir, no només és un tema de competència, sinó d'exclusió financera, de desequilibri territorial, de les dificultats de l'accés al finançament de les nostres pimes, que, ho repeteixo, és el 99,7 per cent del nostre teixit econòmic; de defensa del nostre propi model econòmic, i sobretot del temor a la pèrdua de llocs de treball i també al tancament d'oficines. Per tant, nosaltres també ens hem mostrat contraris a aquesta OPA. Estem a l'espera de quines són les properes passes, però, en definitiva, crec que la majoria, per no dir la totalitat, d'entitats del nostre territori, de Catalunya, s'hi han mostrat contràries per les conseqüències que això podria portar per a la nostra economia.

Crec que hem d'estar tots al costat de la nostra economia, dels instruments que ajuden a fer-nos més competitius i, en aquest cas, també al costat del Sabadell perquè es mantingui la seva tasca, perquè es mantingui el banc a Catalunya i puguem permetre continuar treballant freqüentment amb ells, per exemple, des de l'ICF amb més instruments de col·laboració públicoprivada.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de cinc de la tarda i dotze minuts.